

POSTANOWIENIE

10 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 10 czerwca 2024 r. w Warszawie
zażalenia K. M.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 1 czerwca 2023 r., VII AGa 411/21 (VII WSC 12/23),
w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.
przeciwko K. M.
o zapłatę,

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego sądowi,
który wyda orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 1 czerwca 2023 r., Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargę kasacyjną pozwanej K. M. wniesioną od prawomocnego wyroku tego Sądu z 30 czerwca 2022 r. ze względu na nieusunięcie braku tej skargi i niedołączenie przez pozwaną odpisu jej pisma z 10 lutego 2023 r. zawierającego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

W zażaleniu na to postanowienie pozwana wnioskodawczyni wniosła o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398⁴ § 1-3 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej, mimo że zawierała ona

uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi, a skarżąca uzupełniła jej rzekome braki z szacunku dla Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kognicja sądu drugiej instancji, dokonującego wstępnej oceny skargi kasacyjnej obejmuje ocenę, czy skarga kasacyjna została wniesiona od orzeczenia podlegającego zaskarżeniu skargą kasacyjną, przez osobę legitymowaną do jej złożenia, w sprawie, w której skarga jest dopuszczalna z uwagi na jej przedmiot i wartość zaskarżenia, z zachowaniem warunków wskazanych w art. 87¹ k.p.c., w ustawowym terminie oraz czy skarga spełnia wymogi konstrukcyjne i formalne, a także, czy została należycie opłacona. W zależności do wyniku tej wstępnej oceny sąd drugiej instancji albo odrzuca skargę kasacyjną *a limine* albo wzywa skarżącego do uzupełnienia, poprawienia lub opłacenia skargi.

Stosownie do art. 398⁴ § 2 k.p.c., skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. We wniosku tym skarżący powinien przedstawić przyczynę kasacyjną, przewidzianą w art. 398⁹ § 1 k.p.c., uzasadniającą postulat przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy oraz argumenty juralne służące podbudowaniu tezy skarżącego o istnieniu tej przyczyny. Wystarczy przy tym powołanie się na jedną ze wskazanych w przytoczonym przepisie przyczyn.

W skardze kasacyjnej wniesionej osobiście przez pozwaną, wykonującą zawód radcy prawnego (art. 87¹ § 2 k.p.c.), K. M. w *petitum* skargi powołała się na przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1,2 i 4 k.p.c. (k. 256 akt). Uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na oczywistą zasadność skargi wynikającą z naruszenia przytoczonych w tej części wniosku przepisów prawa materialnego i procesowego (k.258 i k. 264 akt). Natomiast istotnie, pozwana nie zawarła w treści skargi wniosku o przyjęcie skargi uzasadnienia odnoszącego się do pozostałych przywołanych przyczyn kasacyjnych, to jest istotnego zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni przepisów prawnych (art. 398¹ § 1 pkt 1 oraz pkt 2 k.p.c.), co spowodowało wezwanie pozwanej do usunięcia braków skargi w zakresie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwana została także wezwana do

przedłożenia jednego dodatkowego odpisu skargi kasacyjnej. W wykonaniu tego zarządzenia, pozwana przedłożyła ten odpis, a ponadto trzy egzemplarze pisma datowanego 10 lutego 2023 r. zawierającego uzasadnienie podstaw kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1,2 i 4 k.p.c. (k. 293 i nast.). Następnie została wezwana o przedłożenie jeszcze jednego egzemplarza tego pisma, czego nie uczyniła i co stało się przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej.

Pozwana istotnie nie przedłożyła brakującego egzemplarza pisma datowanego 10 lutego 2023 r. zawierającego uzasadnienie podstaw kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1,2 i 4 k.p.c. (k. 293 i nast.). Jednakże, jak to już wyżej wskazano, skarga kasacyjna od początku zawierała wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz uzasadnienie tego wniosku, a zatem w tym zakresie skarga była kompletna. Nie można zatem przyjąć, że skarga zawierała brak formalny, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c., polegający na braku uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi w zakresie tej przyczyny kasacyjnej. Zupełnie inną rzeczą jest natomiast to, czy wywód ten jest prawidłowo skonstruowany, faktycznie świadczy o istnieniu przytoczonej przyczyny kasacyjnej oraz czy przekonuje o potrzebie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tego rodzaju ocena jest zarezerwowana wyłącznie dla Sądu Najwyższego w ramach przedsądu.

Odrzucenie skargi kasacyjnej ze względu na nieuzupełnienie braku formalnego w zakresie uzasadnienia przyczyn kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. było zatem nieprawidłowe, albowiem wskazany brak ma ten tylko skutek, że zawęży zakres przedsądu jedynie do przyczyny kasacyjnej zawartej od początku we wniosku o przyjęcie skargi (oczywista zasadność).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeknie sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie.

[SOP]

[ms]

